

Pytanie prejudycjalne

Czy należy interpretować art.1 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, zwanej dalej dyrektywa 99/70/WE, klauzulę nr 1 załącznika do dyrektywy 99/70/WE, klauzulę nr 4 załącznika do dyrektywy 99/70/WE oraz ogólną zasadę prawa wspólnotowego dotyczącą zakazu dyskryminacji ze względu na rodzaj umowy o pracę w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które statuuje odmienne zasady ustalania długości okresów wypowiedzeń umów o pracę zawartych na czas określony, mających trwać dłużej niż 6 miesięcy (mniej korzystne z punktu widzenia pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę zawartych na czas określony) w stosunku do zasad ustalania długości okresów wypowiedzeń umów o pracę zawartych na czas nieokreślony, a konkretnie czy stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego (art. 33 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy — Dz.U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zm., zwanej dalej kp), które wprowadza sztywny, niezależny od długości zakładowego stażu pracy pracowników, dwutygodniowy okres wypowiedzenia umów o pracę zawartych na czas określony, mających trwać dłużej niż 6 miesięcy, w sytuacji gdy okres wypowiedzenia umów o pracę zawartych na czas nieokreślony jest uzależniony od długości zakładowego stażu pracy pracowników i może wynosić od dwóch tygodni aż do trzech miesięcy (art.36 § 1 Kodeksu pracy)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 03 P. 368 — 373.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Úřad průmyslového vlastnictví (Republika Czeska) w dniu 29 stycznia 2013 r. — MF 7 a.s. przeciwko MAFRA a.s.

(Sprawa C-49/13)

(2013/C 141/16)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Úřad průmyslového vlastnictví

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MF 7 a.s.

Strona pozwana: MAFRA a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 lit. d) dyrektywy [2008/95/WE] ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla oceny, czy wnioskujący o rejestrację znaku towarowego działał w dobrej wierze znaczenie mają tylko okoliczności, które zaistniały przed dniem lub w dniu złożenia wniosku o rejestrację znaku towarowego, czy też za dowód, że wnioskodawca działał w dobrej wierze mogą posłużyć również okoliczności zaistniałe po złożeniu wniosku?
- 2) Czy wyrok w sprawach połączonych od C-414/99 do C-416/99 ⁽²⁾ należy generalnie stosować do sytuacji, w których przeprowadzana jest ocena, czy właściciel znaku

towarowego wyraził zgodę na zachowanie, które może skutkować osłabieniem lub ograniczeniem jego wyłącznych praw?

- 3) Czy można wywodzić istnienie dobrej wiary po stronie wnioskującego o rejestrację późniejszego znaku towarowego z sytuacji, w której właściciel wcześniejszego znaku towarowego zawarł z nim umowy, na podstawie których właściciel ten zgodził się na publikację drukowanego czasopisma, którego oznaczenie było podobne do znaku, o którego rejestrację ubiega się wnioskujący o rejestrację późniejszego znaku towarowego, zgodził się na rejestrację tego czasopisma przez wnioskującego o rejestrację późniejszego znaku towarowego i udzielił temu wnioskodawcy wsparcia przy jego publikacji, mimo że w umowach tych nie uregulowano jednak wyraźnie kwestii praw własności intelektualnej?
- 4) Czy przy założeniu, że okoliczności zaistniałe po złożeniu wniosku o rejestrację znaku towarowego mogą także mieć znaczenie dla oceny, czy wnioskujący o rejestrację tego znaku działał w dobrej wierze, można ewentualnie domniemywać, że wnioskodawca działał w dobrej wierze, na podstawie sytuacji, w której właściciel wcześniejszego znaku towarowego świadomie tolerował istnienie spornego znaku towarowego przez okres co najmniej 10 lat?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 299, s. 25).

⁽²⁾ Rec. s. I-08691.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam (Niderlandy) w dniu 31 stycznia 2013 r. — Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV przeciwko Hubertusowi Wilhelmusowi van Leeuwenowi

(Sprawa C-51/13)

(2013/C 141/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV

Strona pozwana: Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 31 ust. 3 trzeciej dyrektywy dotyczącej ubezpieczeń na życie ⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie temu, aby na podstawie otwartych lub niepisanych norm prawa niderlandzkiego, takich jak stosowność i słuszność, które obowiązują w stosunku (przed)umownym między ubezpieczycielem na życie a potencjalnym ubezpieczającym, lub na podstawie ogólnego lub szczególnego obowiązku staranności ubezpieczyciele na życie byli zobowiązani do udzielenia ubezpieczającym więcej informacji o kosztach i premiach za ryzyko ubezpieczenia, niż wymagały tego w roku 1999 przepisy niderlandzkie, które dokonały transpozycji trzeciej dyrektywy dotyczącej ubezpieczeń na życie [w szczególności art. 2 ust. 2 lit. q) i r) RIAV 1998]?

- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie, jakie skutki ma lub może mieć brak udzielenia tych informacji według prawa niderlandzkiego?

(¹) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie) (Dz.U. L 360, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě (Republika Czeska) w dniu 30 stycznia 2013 r. — Strojírny Prostějov, a.s. przeciwko Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-53/13)

(2013/C 141/18)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Ostravě

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Strojírny Prostějov, a.s.

Druga strona postępowania: Odvolací finanční ředitelství

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, który, w sytuacji gdy przedsiębiorstwo udostępniające pracowników innemu przedsiębiorstwu (podmiot udostępniający) ma siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego, nakłada na przedsiębiorstwo użytkujące pracowników obowiązek potrącenia podatku dochodowego z wynagrodzenia tychże pracowników i zapłacenia go do budżetu państwa, zważywszy że w sytuacji gdy podmiot udostępniający ma siedzibę na terytorium Republiki Czeskiej obowiązek ten spoczywa na podmiocie udostępniającym?

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-60/13)

(2013/C 141/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros, L. Flynn, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że odmawiając udostępnienia kwoty 20 061 462,11 GBP dotyczącej ceł przywózowych świeżego czosnku, który podlegał błędnej wiążącej informacji taryfowej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 8 decyzji 2000/597/WE (¹) oraz art. 2, 6, 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 1150/2000 (²);

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w skardze, że organy administracji Zjednoczonego Królestwa spowodowały stratę w tradycyjnych środkach własnych, wydając z brakiem należytej staranności dokumentację wiążącej informacji taryfowej, co umożliwiło przywóz świeżego czosnku z Chin poza kontyngentem. Komisja uważa, że w razie wystąpienia po stronie administracji błędu, przez co niezgodnie z prawem środki własne nie zostały ustanowione, Unia Europejska powinna otrzymać równowartość kwoty utraconych środków własnych. Tym samym organy Zjednoczonego Królestwa powinny udostępnić Komisji całkowitą kwotę rzeczonych należności celnych, szacowaną na 20 061 462,11 GBP, wraz z odsetkami za zwłokę na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000.

(¹) Decyzja Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253, s. 42)

(²) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 7 lutego 2013 r. — Alba Forni przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca

(Sprawa C-61/13)

(2013/C 141/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alba Forni

Druga strona postępowania: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca